

CĂRȚILE • ARVEN

Acluofobia

ZECE POVESTIRI MACABRE

A. R. DELEANU

ACLUOFOBIA
ZECE POVESTIRI MACABRE

CĂRȚILE • ARVEN

© 2013 A. R. Deleanu

© 2013 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Cărțile Arven: un trademark

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Ilustrații interior și copertă: ©2013 Claudia Niculescu

www.claudianiculescuart.blogspot.co.at

Grafică: ©2013 The Spartan Bureau

Acluofobia sprijină

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELEANU, A. R.

Acluofobia. Zece povestiri macabre/ A. R. Deleanu;
pref: Mircea Pricăjan – București: Herg Benet, 2013

ISBN 978-606-8335-82-7

I. Pricăjan, Mircea (pref.)

821.135.1-32

Tipărit în România

Acluofobia

Z E C E P O V E S T I R I M A C A B R E

A. R. DELEANU

Prefață de
MIRCEA PRICĂJAN

Ilustrații de
CLAUDIA NICULESCU

CĂRȚILE • ARVEN

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2013

A. R. DELEANU s-a născut la Braşov în noiembrie 1985.

A debutat în 2006 cu poezie şi proză în revista orădeană *Familia*. A publicat poezie, proză şi articole de presă în Familia, Bună Ziua Braşov, Dilema Veche, Egophobia, tiuk!, Suspans, Revista de Suspans, Revista de Povestiri etc.

În 2012 a debutat în volum cu romanul *Îmblânzitorul apelor*, la editura Casa de Pariuri Literare.

Volumul *Acluofobia. Zece povestiri macabre* este cea de a doua sa carte.

PREFAȚĂ

VIBRAȚIILE SUBTILE ALE GROAZEI

Angoasă, atmosferă apăsătoare, sufocare, amenințări mute, nebunie indusă de spectrele trecutului, vâscosul animalic, proiecții sefe, lovecraftianism, vampiri, cultul morților și alte credințe locale românești, horror clasic, americanesc, noir, mister și meditație asupra zădărniceii vieții...

Pe toate acestea le abordează A.R. Deleanu în cele zece povestiri macabre culese în volumul de față. O ofertă bogată, diversificată – exact ceea ce era de așteptat din partea celui care ne-a surprins acum un an cu *Îmblânzitorul apelor*. A.R. Deleanu ridică miza și, contrar uzanțelor, după ce a debutat cu un roman, confirmă acum prin aceste zece proze scurte bine strunite, al căror efect e calibrat la milimetru.

Și despre efect discutăm în cazul literaturii ororii mai mult decât în orice alt segment literar. Având ca intenție declarată atingerea corzii sensibile a cititorului (fie că e vorba despre un tabu, o fobie, un blocaj psihologic, limitele organicului etc.), literatura macabră numai comodă nu trebuie să fie. Agreabilul este, întotdeauna, antonimul groazei. Drept care, o proză horror

bună trebuie să izbutească, în cel mai natural și credibil mod cu putință, să-l scoată pe cititor din zona lui de confort. Cred că nu greșesc, așadar, când afirm că niciuna dintre piesele volumului de față nu va lăsa indiferent cititorul. Efectul lor, cum spuneam, este sigur, socotit cu viclenie și talent, pentru a face din *Acluofobia* o carte de ținut minte.

Personal, nici nu mă așteptam la altceva din partea lui A.R. Deleanu. Știind că înainte de a începe să scrie serios literatură a activat ca toboșar în mai multe trupe rock/funk, mi-a fost clar că are ritmul în sânge. Știe când să apese pedala pentru a face să răsunе toba mare, știe când e nevoie de un ropot susținut, alert, culminând expiator cu zăngănitul de cinele sau cu o pauză de efect, pentru a relua apoi tempoul inițial, laitmotivul piesei. Toate acestea le are la degetul mic. Și toate acestea se simt în proza lui, fiecare povestire vibrează într-un mod aparte, are o arhitectură interioară proprie – pe care, lucru de lăudat, ajungi să o înțelegi abia la sfârșit.

Remarcabilă, de asemenea, este reușita autorului de a se feri de capcanele genului, de efectul gratuit, de licențiozitate, de acele mici înșelătorii narrative cusute cu ață albă care trădează neputința scriitorului de a rezolva credibil o situație sau alta, de piste false... În prozele lui A.R. Deleanu primează atmosfera, categoric, însă în sprijinul ei vin personaje solide, din a căror credibilitate situațiile insolite nu reușesc să rupă vreun ciob; mai mult decât personajele, totuși, atmosfera prozelor din *Acluofobia* este dată de stil, de grija cu care își construiește frazele, paragrafele, pagini întregi. Ferindu-se, de asemenea, de prolixitate, reușește să evite monotonia printr-o foarte bună stăpânire a artei narrative. Puțini scriitori actuali, chiar și dintre cei consacrați, fac dovada unui atare echilibru stilistic, a unei astfel de adaptări a stilului la poveste.

În România, de-a lungul timpului, am avut puțini,

foarte puțini autori talentați care să scrie proză (cu accente) horror. Nici la momentul actual lucrurile nu stau mai bine. Există însă câțiva scriitori tineri aflați în plină dezvoltare artistică, iar anii următori s-ar putea să plaseze România, în sfârșit, pe harta mondială a creatorilor de fantezii macabre. Un lucru e clar, însă: cu volumul acesta, A.R. Deleanu dă tonul, stabilește traiectoria, așază ștacheta. E un lucru fenomenal acesta! Întrucât, inevitabil, toți cei care i se vor alătura vor trebui să pornească de la un nivel deja foarte înalt. Cu puțin noroc, grație lui A.R. Deleanu și *Acluofobiei*, vom ajunge repede la sincronizarea cu restul lumii. Povestirile de față au oricum toate șansele de partea lor în confruntarea cu 90% din producția de gen a Occidentului.

Cetiți și vă convingeți.

MIRCEA PRICĂJAN

„umbra ta se uită în ochii tăi

și zice: nț”

(Mihail Vakulovski, știu ce ai făcut astă viață)

TRENUL UMBRELOR

Noaptea nu există umbre. Noaptea e o umbră.

În vârful Dealului Oaselor, unde ruinele cetății se ridicau din pământ asemenea unor coaste, Ana își legăna copilul în brațe. Trecuse o jumătate de oră de când vărsase ultima lacrimă și, în tot acest timp, a privit în depărtare către marginea micului oraș împietrit. Aștepta căderea nopții, simțind că doar noaptea îl mai poate salva pe Vlad, pe ea și poate... da, poate și pe Ștefan. Vlad a supt, apoi a adormit, fără să știe că mama lui plângea în timp ce-i oferea sânul ca pe o ultimă masă a unui condamnat fără vină. Ce vină are Vlad în toată treaba asta? se gândi Ana. În ce zodie a păcatului s-a născut doar pentru a împietri asemenea celor de jos? Dar apoi Ana își șterse lacrimile cu mâneca și decise că aveau să scape. Să aștepte căderea nopții și să încerce să fugă cât mai departe de acest oraș blestemat.

Ridică bebelușul către soarele care apunea

într-o baltă de sânge suspendată la orizont. La vederea umbrei lunguiește a brațelor sale terminându-se într-un cocoloș negru, răsuflă ușurată și îl sărută pe Vlad pe capul acoperit cu căciulița lui albă. Se gândea la Ștefan, la telefonul dat pe fugă de pe stradă, la tonul ocupat răsunând cu ecou între pereții inimii sale. Se gândea la Ștefan, împietrit undeva, pe o stradă, poate la birou sau poate la volanul mașinii... Se gândea la Ștefan, a cărui singură parte a trupului și a sufletului care nu împietrise ca o insectă în chihlimbar era acum în brațele Anei, pe Dealul Oaselor, refugiul lor din trecut, pe când nu erau căsătoriți, pe când nu erau decât doi studenți îndrăgostiți și înfomețați. Se gândea la Ștefan.

În spatele ei, un foșnet de frunze. Tresări și își strânse copilul și mai tare la piept. Un băiat cu părul lung, cu acel curaj tâmp al adolescenților prins între pleoape, ținea de mână o fată blondă, ascunsă pe jumătate în spatele iubitului ei, cu obrajii înroșiți și ochii plânși.

— Ridică-te, strigă băiatul.

Ana nu știa dacă să fugă sau să rămână pe loc, dar când băiatul îi ceru a doua oară să se ridice, făcu ce i se ordonase, adăugând mecanic mișcării încă doi pași în spate. Apoi văzu că amândoi priveau insistent către umbra ei întinsă peste frunzele vișinii și înțelese: erau ca ea – înfomețați, confuzi, pe fugă. Speriați.

Fata ieși din spatele băiatului și zise:

— Sunt Iulia. El e Maxi.

Băiatul nu se mai uita la ele, le întoarse spatele și se așeză la rădăcina unui copac bătrân.

— Te rog să ne ierți dacă te-am speriat, dar nu mai știm nici noi cine are și cine n-are...

Se așeză lângă Ana și o întrebă:

— Cum o cheamă?

— Îl cheamă. Vlad.

Au zâmbit amândouă: Ana, mama unui copil condamnat fie la încremenire, fie la o eternă fugă, și Iulia, copil al cărui trup nu avea să poarte copil probabil niciodată. Numai Maxi trecea, aparent nepăsător, cu privirea peste orașul fără umbre.

— Ce se întâmplă? întrebă Ana.

— Nu știm nici noi. S-a întâmplat totul atât de repede.

— Mmm...

— Ne-am trezit pe la doișpe – Maxi a dormit la mine – și eram singuri în casă. Ne-a convenit, ai mei nu-l prea plac pe Maxi. Am făcut cafea, ne-am tolănit prin pat, ne-am uitat la Family Guy – știi Family Guy? –, deci ne-am uitat la câteva episoade și s-a făcut ora două și ne-am dat seama că e super liniște în jur, prea liniște. Am aprins televizorul și nu înțelegeam ce se întâmplă: pe ecran era tipa aia, aia de prezintă dimineața pe Antena 3, și cu băiatul ăla

și se uitau în cameră și nu ziceau nimic. Inițial am crezut că o fi vreo defecțiune tehnică, dar Maxi a zis că uite, banda de jos merge, și așa și era, ceasul mergea, burtiera mergea, totul se mișca, doarăștia doi priveau în gol. M-am căcat pe mine de frică! Am fugit la geam și, când am văzut ce era afară, mi s-au înmuiat picioarele și am căzut. Erau oameni, știi?, stăteau nemișcați ca niște manechine din magazin. Mașinile se împotmoliseră una în cealaltă, de parcă ar fi adormit șoferii la volan, dar puteam să-i văd și nu dormeau, știi?, erau treji, cu ochii deschiși, stăteau așa.

Și Iulia poză în manechin, imitând pentru o clipă pe unul dintre oamenii din stradă.

— Când mi-am revenit, am fugit până jos, dar m-am oprit în scară, în fața ușii, că era tata acolo. Cu plasele pline cu mâncare, cu mâna pe clanța ușii...

Începu să plângă. Își acoperi fața cu palma stângă.

— Am plâns până acum.

— Și eu, zise Ana. Cum să nu plângi?

— E bine să plângi. Numai Maxi nu plânge, că zice că-i bărbat. Dar eu știu că ar vrea să plângă.

— Ce se întâmplă cu ei? întrebă Ana.

— Nu știu, răspunse Iulia, dar îți zic un lucru: tata e viu! E viu! Era cald, respira, dar nu se mișca. Nici măcar ochii nu i se mișcau.

Iulia își șterse lacrimile și se duse lângă Maxi. Se așeză lângă el, odihnindu-și tâmpile pe umărul băiatului.

Ana rămase o vreme privind în gol, gândindu-se la tot și la nimic, prea obosită ca să mai lupte, dar prea înfricoșată ca să nu mai poată spera. Mai ridică o dată copilul în aer: umbră. E bine, e bine... Soarele se îngropa cu repeziciune în dealurile din jurul orașului. O bubuitură o trezi din amorțeală. Maxi ridică bolovani cu ambele mâini și îi arunca în cioturile ruinelor care ieșeau pe alocuri din pământ. La fiecare efortare, plămânii săi eliberau un strigăt înfundat și plin de ură. Ana se uita la puiul de bărbat care încerca zadarnic să distruge lumea înainte ca ea să-l îngenuncheze pe el. La un moment dat, brațele subțiri îi obosiră și Maxi lăsa bolovanul să cadă. Stătea nemișcat cu spatele la ele și respira agitat.

Apoi se petrecu, chiar sub ochii lor. Printre umbrele copacilor, ca urme de bici pe spatele dealului, umbra lui Maxi se micșora, scurgându-se sub tălpile lui ca un lichid negru.

— Maxi! strigă Iulia și țâșni către el. Maxi!

Îl strânse în brațe și îl sărută, dar Maxi nu se mișca. Umbrele lor se întâlneau într-o îmbrățișare și se scurseră sub tălpile lor, până dispărură de tot.

Apoi se făcu liniște pe Dealul Oaselor.

Nu mai știa de când fugea, dacă fugea, poate mergea doar, nu mai știa. Trebuia. Se lăsase noaptea peste oraș și ea ajunsese la marginea lui, acolo unde începe sfârșitul. Gara mică, dezafectată, tot numai rugină îmbălsămată în ceață, era ultimul obstacol în calea ei spre alte locuri, la fel de întunecate, dar îndepărtate. Purta cu ea amintirea celor doi, Iulia și Maxi, stane de piatră uitate pe Dealul Oaselor ca statuile din Insula Paștelui, privind și ei către un alt ocean, unul de umbre și frici. Vlad dormea. Ar fi vrut și ea să poată dormi. Vedea totul prin ceață, oasele i se frecau unul de celălalt, carnea ardea pe ele. Da, tare ar fi vrut să poată dormi.

Se împiedică de o șină. Să ia calea lor? se întreabă. Să meargă pe lângă ele până... până când? Până unde? Dar liniștea nopții se spulberă și calea ferată se aprinse. Ana se întoarse: două faruri. O locomotivă. Un tren! O luă la fugă către lumină. Trenul se opri și o siluetă neagră păși pe peron. Ana se opri. Silueta ridică brațul, flutură un steag și fluieră apăsător. Ana zâmbi (sau ce era acel tremur al buzelor) și fugi către controlor.

— Stați! striga. Luați-ne și pe noi! Stați! Nu plecați!

Dar controlorul nu zicea nimic, privea în

gol pe lângă ea și flutura din steagul negru. Maria nu ezită și puse piciorul pe prima treaptă, apoi pe a doua și gata, era în tren, unde era cald și parfumat. Un tren de epocă. O fi scump... se gândea. Nu avea bilet, dar nu mai conta. Era bine acum.

— Bine, Vlad! Vezi? Suntem bine! îi șopti. Vom pleca cât mai departe.

Intră ca prin vis în primul compartiment și cineva închise ușa în urma ei. Pe banca din stânga stătea un bătrânel îndesat, ponosit și ciufulit, cu o mustață albă și stufoasă unind cei doi obraji înroșiți și cu o pălărie verde din care se ridica țăntoș, de parcă încă ar fi fost atașată unei păsări vii, o pană colorată. Bătrânul o privi direct și îi zâmbi. Lângă el: o femeie îmbrăcată din cap până în picioare în negru, cu un voal acoperindu-i chipul. Nimic din privirea ei nu răzbea de sub veșmânt, rochia acoperindu-i picioarele și brațele terminându-se într-o pereche de mănuși negre. În brațe ținea un bebeluș, și el împachetat în negru. Un fior îi trecu Anei peste șira spinării și se uită în jos la chipul senin al lui Vlad, înfășurat în alb și albastru deschis. Se așeză pe bancheta din dreapta și salută pe cei doi printr-un gest delicat din cap. Femeia rămase nemișcată, nici un sunet nu trecea de voal. Bătrânul, zâmbind neîncetat, zise săltăreț:

— Bună seara, doamnă!

— Bună seara! răspunse Ana și zâmbi și ea.

Auzul unui glas de om, chiar și al unuia atâț de hazliu, o făcu pentru o clipă să uite de infernul tăcut de afară și să se oprească din tremurat.

— Băiat sau fată? întrebă bătrânul.

— Băiat. Vlad.

— Aaa, Vlăduț. Drăguț! Vlăduț – drăguț. Hi, hi!

— Nu, Vlad. Atât.

Bătrânul dădu din cap și tăcu. O scurtă smucitură și trenul se puse în mișcare. Ana încercă să vadă ceva prin geam, însă nu putea vedea decât chipul ei în oglindă, cearcăne peste cearcăne, și formele negre ale celor doi. Dincolo de geam: noaptea ca o umbră. Și totul reveni.

— Ați auzit ce se întâmplă? întrebă întorcându-se când la bărbat, când la femeie.

— Ce? întrebă bătrânul.

— Cu umbrele. Nu ați auzit?

— Ce anume, doamnă? Fiți mai explicită.

— Umbrele, dispar umbrele oamenilor! Nu s-a auzit nimic despre asta? Nu se vorbește despre asta? De unde veniți?

— Nu, doamnă. De unde vin eu umbrele sunt la locul lor.

— Unde merge trenul ăsta? Care e următoarea stație?

— Mai durează puțin. Dar, liniștiți-vă,

doamnă, ajungem noi mintenaș.

Ana bănuie că o considerau o nebună, o drogată care tocmai furase un copil și încerca să scape. Hotărî să tacă, ce rost ar fi avut să vorbească? Mai mult rău ar fi făcut. Dacă se ridică și anunță controlorul? se gândi. Dacă mă lasă în câmp acum, înainte de a ajunge în alt oraș, înainte de a alerta pe cineva despre ce se întâmplă, înainte de a-l salva pe Vlad?

Hotărî să tacă.

Gândul îi fugi la Ștefan, oare chiar... Stomacul se strânse ghem și, dacă ar fi avut ce vărșă, ar fi făcut-o. Îl va găsi, își spunea, îl va găsi și-l va salva și pe el. Așa cum și el a salvat-o pe ea de nenumărate ori, fără mulțumiri din partea ei, fără prosternări, mereu ca pe ceva firesc, chiar obligatoriu, fără îmbrățișări și explicații. Dar acum știa că, dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost de mult moartă – pe dinăuntru. Un corp gol, numai carne și oase, carcasă plină cu vânt. Era rîndul ei acum. Oricât și orice ar costa-o, oricât ar dura.

Vlad dormea și ea îl privea. Nimic din hidoșenia de afară nu se oglindea pe chipul lui. Ce vină are el? Și ca el erau mulți.

Trenul se balansa ușor într-o invitație la somn. Compartimentul, uter lipicios, se încălzea cu fiecare respirație a călătorilor. Pleoapele Anei erau grele, plăci de beton zgrunțuroase peste ochii înlăcrimați. Nici un gând în min-

CUPRINS

Prefață: <i>Vibrațiile subtile ale groazei</i>	5
Trenul umbrelor	13
Scrum	30
Atunci când nu eram	67
Kilimanjaro	93
Max Li	127
Negru ca o șoaptă fără rost	135
Jos, în lumea lor	191
Toma. Administrator	220
Omul cu chip de cal	232
Vis cu furnici	268

În colecția **CĂRȚILE ARVEN**
au mai apărut:

Ultima vrăjitoare din Transilvania. Vol. I: Contesa Aneke
Anna Váry

Ultima vrăjitoare din Transilvania. Vol. II: Mathias
Anna Váry

nymphette_dark99
Cristina Nemerovski

În pregătire:

Vocile Istmului. Vol. I
Alex Marten

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: august 2013. Apărut: 2013.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

În România, de-a lungul timpului, am avut puțini, foarte puțini autori talentați care să scrie proză (cu accente) horror. Nici la momentul actual lucrurile nu stau mai bine. Există însă câțiva scriitori tineri aflați în plină dezvoltare artistică, iar anii următori s-ar putea să plaseze România, în sfârșit, pe harta mondială a creatorilor de fantezii macabre. Un lucru e clar, însă: cu volumul de față, A. R. Deleanu dă tonul, stabilește traiectoria, așază ștacheta. E un lucru fenomenal, acesta! Întrucât, inevitabil, toți cei care i se vor alătura vor trebui să pornească de la un nivel deja foarte înalt. Cu puțin noroc, grație lui A.R. Deleanu și *Acluofobiei*, vom ajunge repede la sincronizarea cu restul lumii. Povestirile de față au oricum toate șansele de partea lor în confruntarea cu 90% din producția de gen a Occidentului.

MIRCEA PRICĂJAN

Recomandat de

RS REVISTA DE SUSPANS

10% din prețul fiecărui exemplar
va fi donat către

CĂRȚILE • ARVEN

9 786068 335827 >

hergbenet.ro/cartile-arven